

**KINH BỒ TÁT TÙNG ĐẬU THUẬT THIÊN GIẢNG
THẦN MẪU THAI THUYẾT QUẢNG PHỔ**

QUYỂN VII

Phẩm 26: PHÁ TÀ KIẾN

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nhập chánh định Tam-muội, phân thân biến hóa, phóng ra ánh sáng lớn để muốn cho các Đại Bồ-tát và bốn bộ chúng: Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di phá tan cảnh giới của ma, trụ vào chánh địa.

Đức Thế Tôn bảo đại chúng:

–Ta nhớ về quá khứ cách đây chín mươi một kiếp, Ta tu hành khổ hạnh trong núi cùng với Tôn sư và năm ngàn người ở phía Nam núi Tuyết, phía Bắc thành Thanh Tịnh. Ta là đệ tử nhỏ nhất trong chúng ấy, nhưng siêng tụng đọc kinh điển, toán số kỹ thuật, thiên văn địa lý đều thấu tỏ. Theo pháp thường của chúng ấy, nếu có đệ tử nào sở học đã thành tựu thì nên báo ân thầy.

Lúc ấy Ta một thân một mình, không có tiền của, vật báu để dâng lên thầy nên quỳ lạy, xin muốn xuống núi vào xóm làng đi xin. Thầy không cho phép. Xin nài ba lần như vậy nhưng thầy vẫn không cho. Vì sao? Vì Ta thông hiểu rõ ràng các kinh điển đứng đầu trong chúng. Thầy nói với Ta: “Ta có kho tàng kinh điển bí mật quý báu, người chưa đọc tụng sao lại rời ta để vào nhân gian đi xin?”. Khi ấy thầy đưa quyển kinh cứ một câu có năm chữ, bảo Ta tụng thuộc lòng. Chưa được vài ngày, Ta đã học thuộc và thưa trước thầy: “Thầy hãy cho phép con xuống núi đi xin để báo ân thầy”. Thầy cũng không cho và nói với Ta: “Ông nên học hỏi văn thư bí sấm về mặt trời, mặt trăng, sao, tai nạn, yêu quái, họa phước, núi lay đất chuyển.

Những điều này ông cũng chưa biết, sao lại muốn rời ta để vào nhân gian đi xin?”.

Rồi thầy đưa quyển kinh, cứ một câu kinh gồm một ngàn chữ, bảo Ta học thuộc. Chưa được mấy ngày, Ta đã thành tựu và bạch thầy đi xin để báo ân thầy. Thầy cũng không cho, nói: “Ta có quyển kinh, cứ một câu kinh gồm một vạn chữ. Những quý báu trong kinh ông cũng chưa đọc tụng, vì lý do gì mà muốn rời ta để đi xin?”.

Thế rồi thầy lại đưa kinh bảo Ta tụng đọc thuộc lòng. Chưa đến vài ngày Ta đã thấu đạt về kỹ thuật, phước họa, sự vận hành của các sao và tất cả đều được thông suốt. Khi ấy, thầy khuyên Ta nên ở lại và không còn kinh nào để đưa cho Ta học nữa.

Ta liền từ tạ thầy xuống núi, vào thôn xóm đi xin, thấy năm ngàn Phạm chí dị học ở một làng lớn, cùng nhau cúng tế trời.

Theo pháp cúng tế trời thì phải giết năm trăm con bò, năm trăm con dê, năm trăm con lạc đà, năm trăm con ngựa, voi mạnh nhất có sáu ngàn, năm trăm người nữ, một cây gậy bằng vàng, một bồn rửa mặt bằng vàng, vải trắng một ngàn xấp, vàng bạc tiền đều phải năm vạn. Những vật báu này sau khi được cúng cho trời thì sẽ đưa cho thầy.

Bấy giờ, Ta xuống núi với y phục dơ nhớp, bụi bặm. Trước đây ở trong núi tu khổ hạnh lâu năm, mặc áo da nai, nghe năm ngàn vị Phạm chí dị học thiết đại lễ đàn nên Ta liền đến đó.

Khi ấy sư trưởng hỏi Ta: “Nếu kinh điển kỹ thuật nhiều thì mới cho ngồi trên, còn kinh điển ít thì cho ngồi dưới”.

Vị sư ấy không biết gì cả, không thông đạt bí yếu sấm ký nên cho Ta ngồi trên, nhưng sư ấy lại tức giận nói: “Đây là người như thế nào, đáng lẽ châu báu đủ mọi vật phải thuộc về ta, sao bị người này chiếm đoạt? Nếu đời sau gặp nhau, ta quyết phải báo thù, giống như đã chiếm đoạt của ta ngày hôm nay”.

Bấy giờ Ta liền nói: “Tà kiến điên đảo chẳng phải chân thật, phân biệt rõ ra thì chỉ có vô vi mới gọi là Niết-bàn, không sinh già bệnh chết, không đây, không kia, chẳng giữa. Quán tự tướng của nó là thanh tịnh, bốn vô sở úy làm phước thì sinh lên trời, bị tội thì đọa vào địa ngục, tham lam bồn sển thì làm ngựa quỷ, mắc nợ thì làm súc sinh, quả báo thiện ác giống như bóng theo hình”.

Khi ấy, tâm thức của năm trăm người được khai sáng, liền thỉnh Ta làm thầy. Những voi, ngựa, trâu, dê, lạc đà v.v... sắp bị giết, Ta lại không giết. Còn gậy vàng, bồn rửa vàng, đáng lẽ Ta nhận nhưng Ta liền đem đưa cho vị Thượng tọa tức giận kia. Năm trăm người nữ được gọi trở lại cho chủ thờ cúng. Năm vạn tiền vàng Ta chỉ lấy năm trăm thôi. Năm vạn tiền đồng Ta cũng chỉ nhận năm trăm, còn lại gọi cho chủ thờ cúng.

Ta đi từ thôn này đến thôn khác, từ nước này qua nước nọ, dần dần đến bên ngoài cửa phía Đông của thành Thanh Minh. Ta thấy năm trăm Phạm chí tuổi cao đức lớn, học đạo ngày ngày đứng dưới lửa mặt trời thiêu đốt, thân thể xấu xí dơ bẩn. Ta liền lấy năm trăm tiền vàng đưa mỗi người một đồng, từ biệt họ vào thành. Ta thấy người trong thành lấy nước thơm rải lên đất để khử trừ bụi dơ, treo cờ phướn, lọng báu và mọi người sắp thẳng hàng trong tư thế đoan nghiêm, chuẩn bị ra ngoài thành.

Đi tới một tí, Ta thấy một cô gái cầm bảy cành hoa. Khi ấy, Ta nhìn xung quanh tìm hương kiếm hoa nhưng không có. Ta hỏi cô gái ấy: “Tôi muốn hoa trên tay của cô”.

Cô ta trả lời: “Hoa này đã có chủ. Đức Phật sắp vào thành, tôi đem hoa này dâng lên Phật”

Không thể được rồi, Bồ-tát lại dùng quyền phương tiện nói với cô gái: “Tôi có năm trăm tiền báu, tôi mua mỗi hoa một trăm tiền, nếu được thì cô bán”.

Thế rồi Ta đưa tiền ra, cô ta tham của báu nên lấy năm cành hoa đưa cho Ta. Đi được khoảng mười bước, cô ta tự nghĩ: “Người này có tướng mạo đoan nghiêm mà lại mặc y phục bằng da nai, vì ham năm cành hoa của ta mà không tiếc tiền bạc. Điều này chắc chắn có lý do”.

Thế rồi cô ta quay lại kêu: “Này ông ơi, ông dùng hoa ấy để làm gì vậy?”.

Ta trả lời: “Để dâng lên Phật”.

Nghe đến danh hiệu Phật, cô ta liền lấy hai cành hoa còn lại đưa cho Ta. Ta ra khỏi thành, thấy Đức Phật đằng xa, chư Thiên và dân chúng đông nghẹt cả đường, không có một chỗ đất hở trống nào để lễ lạy. Trước Phật có một vũng nước, rộng bằng chỗ một người đứng. Ta

liền trải tóc trên vũng nước ấy và ca ngợi Phật với bài kệ:

*Phá tâm ái
kiêu mạn Diệt được
dục nộ si*

*Chân tướng sáng bậc
nhất Xin Phật thấu lòng
con.*

*Thệ nguyện xưa
con cầu Ngày nay được
thấy Phật Nay rải năm
cànhhoa*

*Nguyện đắc Bất thoái
chuyển. Hai cành hoa còn lại*

*Cô gái gởi cúng
Phật Vô thượng đại
Đạo sư Thương xót đạ
tóccon.*

Khi ấy, Đức Như Lai Quang Minh thấy Ta tâm tịnh phát nguyện rộng lớn, không có gì có thể làm trở ngại, hủy hoại được, liền dùng kệ khen Ta:

*Đồng tử phát tâm
lớn Rộng cứu độ muôn
người Nguyện lớn không
tự có Trông nhiều gốc
công đức. Qua vô số kiếp
sau*

*Đời năm vạn năm
trước Thành Phật độ
chúng sinh Danh hiệu
Thích Ca Văn. Ba mươi
hai tướng sáng Đấng kỳ
diệu loài người Thọ tuệ
xưng Phật rồi Đất chấn
động sáu cách. Chư
Thiên, người thế gian
Thấy Ta được thọ ký*

*Thường muốn diệt các sử
Đều nguyện sinh cõi Ta.*

Bấy giờ, Đức Như Lai Quang Minh liền đạp trên tóc Ta đi qua, Phật dùng thần lực nhận năm cành hoa của Ta và đem thân Ta để trên

hư không. Hai cành hoa còn lại Phật để trên hai bên vai. Xưa kia tu hành phá tất cả những vật dụng của năm ngàn Phạm chí cúng trời thờ lửa, dạy họ hành chánh kiến, tám pháp bình đẳng, ngồi nằm kinh hành mỗi bước đều làm lợi ích, độ thoát chúng sinh. Từ đó đến nay, chưa từng bị đọa vào ba đường, tám nạn, thế trí biện thông, biên địa, sau Phật.

Lúc này trên chỗ ngồi, chúng sinh cõi ma cho thường là đoạn diệt, nói khổ là vui, vô thường cho là hữu thường, không có thân nói rằng có thân, tu tập bốn điên đảo, không có trí tuệ để nhận biết rõ ràng, bị năm triền cái che lấp, tham đắm vào lợi dưỡng.

Muốn độ những người tà kiến này, Đức Thế Tôn nói kệ:

*Tà kiến, đạo
không thật Như loài
trùng Thiết thoi Đục
xương vào tủy não Đau
đớn vô số kể.*

*Lợi dưỡng hoại
đạo đức Người trí
không làm vậy Thân
hành tâm kiên cố Trừ
sạch pháp vô minh.*

Khi Đức Thế Tôn nói pháp chân thật về cú nghĩa, vị nghĩa, tự nghĩa cho những người tà kiến này thì có vô số trăm ngàn chúng sinh phát tâm cầu đạt đạo Chánh chân vô thượng.

*